

Μακαριστός Επίσκοπος Φλωρίνης, Αυγουστίνος Καντιώτης.

Άγιος Θεόδωρος Στουδίτης – Διαζύγιον.

Παναγία Δέσποινα Θεοτόκε, Άγιοι Άγγελοι και Άρχάγγελοι, Τίμιε Πρόδρομε. Αποστόλων ή Δωδεκάς. Πατέρες και οι Δάσκαλοι της Εκκλησίας. Όσοι και Μάρτυρες. Οι καλώς Άθλήσαντες και στεφανωθέντες, ποιήσατε πρεσβειαν του έλεηθῆναι και σωθῆναι τας ψυχάς ημῶν, Αμήν.

Σεβασμιότατοι πατέρες. Αιδεσιμότατοι. Και έκλεκτον άκροατήριον. Έλευθέρα έκκλησία, μέσα σε έλεύθερη πατρίδα. Ευχαριστώ τον Κύριο που μ' άξιώνει για μία άλλη φορά να παρουσιαστώ στο βῆμα τουῦτο. Συγκινοῦμαι που βλέπω τὰ προσφιλή σᾶς πρόσωπα. Θυμοῦμαι τὰ παλιὰ τὰ χρόνια, που τακτικά παρουσιαζόμουν έδῶ στο βῆμα της αίθουσας αυτής. Άνεβαίνω με συγκίνηση, αλλά και με κάποιον φόβο. Και ο φόβος μου αυτός είναι ο έξις. Είναι τώρα 9 χρόνια που άφηκα την Άθήνα και ανέβηκα πάνω στα ψηλά βουνά, τὰ χιονισμένα βουνά, τὰ άθάνατα βουνά της Μακεδονίας. Στα άκρα της πατρίδος, και εκεί πέρα όμιλῶ στον κόσμο εκείνο. Στο λαό της φλωρίνης. Στα ἔρημα βουνά της Πρέσπας, που είναι κοντά στα Άλβανικά και Μολδοβικά σύνορα. Έκει άπάνω τὸ θερμόμετρο είναι μηδέν. Και κάτω από τὸ μηδέν. Άλλά ενώ τὸ θερμόμετρο είναι μηδέν, και κάτω από τὸ μηδέν, σᾶς βεβαιῶ άγαπητὰ μου άδέρφια, ὅτι οι καρδιές τῶν Μακεδόνων είναι ζεστές. Πολύ ζεστές. Και εκεί, στα χωριά αυτά τὰ ἔρημα, και έγκαταλελειμμένα, ο γέρων επίσκοπος μιλάει, μία γλώσσα άπλή, πολύ άπλή για να τον καταλάβουν. Και φοβᾶμαι. Τώρα που παρουσιάζομαι πάλι, ένώπιον σᾶς. Ένώπιον ὑμῶν. Έχω ἕνα φόβο. Ότι μήπως δέν άνταποκριθῶ στην άπαίτηση τῶν άκροατῶν τῶν Άθηνῶν. Γιατί έχω μία ιδέα. Και τότε που ἤμουνα έδῶ Ἱεροκήρυκας. Ότι έδῶ στην Άθήνα, υπάρχουν άκροαταί, αλλά άκροαταί. Η μάλλον δέν υπάρχουν άκροαταί, αλλά υπάρχουν κριταί. Και μοιάζετε ὅσοι κατεβαίνετε έδῶ στην Άθήνα, με τούς παλιούς προγόνους σᾶς τοῦ Άθηναίου, που ανέβασαν τὸν Άπόστολο Παῦλο από μία περιέργεια, επάνω στην άκρόπολη για να άκούσουν κάτι τὸ καινότερον, τὸ νέον.

Άλλά με τὴν έλπίδα, ὅτι έσεῖς δέν εἴστε από αυτούς τούς άκροατάς, που μαζευτήκατε έδῶ απόψε, από μία άπλῶς περιέργεια. Άλλά μαζευτήκατε από ἕνα πόθο να άκούσετε μερικά ζεστὰ και πραγματικά λόγια, ένός Έπισκόπου, που δέν εψεύθει ποτέ στον Έλληνικό λαό, αλλά, πάντα έλάλησε ὅσο ἦτο δυνατό, πρὸς τὰ άνω και κάτω τὴν αλήθεια. Με τὴν έλπίδα αυτή. Ότι ἤρθατε έδῶ πέρα και εἴστε έκλεκτοί άκροαταί, και μακάριος ο λαλῶν εις ὤτα άκουόντων. Θα σπείρω και πάλι τὸ σπόρο μέσα στις καρδιές σᾶς, και πιστεύω ὅτι δε θα υπάρχουν άγκάθια, ἢ δρόμος πατημένος, ἢ βράχια, αλλά ὅτι ο σπόρος που θα ρίξω, θα πέσει σε έκλεκτές ψυχές, και θα άποδώσει καρπὸν πολλαπλάσιον.

Εἴμεθα στο μήνα Νοέμβριο. Ο μήνας αυτός, Νοεέμβριος, είναι... τὸ έορτολόγιο τοῦ, κατάμεστον από έορτάς. Κάθε μέρα και από μία έορτή. Κορυφαία δε έορτή ὄλων τῶν έορτῶν τοῦ μηνός, είναι ἡ έορτή που έορτάζουμε σήμερα. Είναι ἡ έορτή της Υπεραγίας Θεοτόκου. Τα εισόδια της Θεοτόκου. Άλλ' έκτός από τὴν έορτή της Παναγίας, υπάρχουν και άλλες έορτές. Η 1ῆ τοῦ μηνός αρχίζει με τὴν έορτή τῶν ιατρῶν, Κοσμᾶ και Δαμιανοῦ. Άκόμα έορτάζουν τὸν μήνα αυτό, τρεῖς άπόστολοι τοῦ Χριστοῦ. Που άφῆκαν τὰ πάντα και άκολούθησαν τὸ Χριστό. Μέχρι θανάτου.

Ο ἕνας είναι ο Ματθαίος ο Ευαγγελιστής. Τον διαβάζεται τὸν Ματθαίο; Θα ἤθελα απόψε, προτοῦ κοιμηθεῖτε να διαβάσετε τὸ 25ὸν κεφάλαιο. Του κατὰ Ματθαίον Ευαγγέλιο. Στον κάθε Ευαγγελιστή

ὀφείλουμε κάτι τὸ ἰδιαίτερο. Εἰς δὲ τὸ Ματθαῖον ὀφείλουμε, ὅτι μᾶς ἐζωγράφησε τὴν φοβερὰν εἰκόνα τῆς μελλούσης κρίσεως. Εἰς τὸν Λουκᾶ ὀφείλουμε κάτι ἄλλο. Ὅτι μᾶς παρέδωκε τὸν ανεκτίμητο ἐκείνον θησαυρό, τὸ σωσίβιον τῶν ἀμαρτωλῶν ψυχῶν. Τὴν παραβολὴ τοῦ ἀσώτου υἱοῦ. Εἰς δὲ τὸν Ἰωάννην, τὸν γλυκύτατον, καὶ τὸν λογικότατον, ὀφείλουμε τὴν ἀποχαιρετιστήριον ὁμιλίαν τοῦ Χριστοῦ μᾶς, ποὺ ἀκοῦμε τὴ Μεγάλῃ Πέμπτῃ, ὡς πρῶτον Εὐαγγέλιον.

Ἡ Παναγία κορυφαία ἑορτή. Οἱ τρεῖς ἀπόστολοι. Ματθαῖος, Φίλιππος, μὲ τὴν ὁποία ἀρχίζουμε καὶ τὴν ἁγία νηστεία τῶν Χριστουγέννων. Στὸ τέλος δὲ ἀστέρη ποὺ φωτίζει ὁλόκληρον τὴν Ἑλλάδα μᾶς. Ὁ ἀπόστολος Ἀνδρέας, ποὺ ἐμαρτύρησε στὴν Πάτρα, καὶ εἶναι πολυούχος τῆς πόλεως ταύτης. Ἄλλ' ἐκτὸς αὐτῶν, ἑορτάζουμε καὶ μάρτυρες, ὅπως Παῦλος ὁ ὁμολογητής, ὅπως ὁ Πλάτων, καὶ ἄλλοι τινές. Εορτάζουμε ἀκόμα καὶ οἱ μεγάλοι πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως εἶναι ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Ἐορτάζει ὁ ἅγιος Ἐλεήμων. Εορτάζουμε ἀκόμα Ἄγγελοι καὶ Ἀρχάγγελοι, 8 Νοεμβρίου. Ὅλοι αὐτοὶ ἑορτάζουν.

Εἶπα κάποτε ὅτι ἐὰν ὑπῆρχε μία Χριστιανικὴ τέχνη. Ὑπῆρχε ἡ οργανομένη μᾶς ἐκκλησία ὅπως πρέπει. Ἄν ὑπῆρχε μία Χριστιανικὴ τηλεόρασις, διότι αὐτὴ σήμερον ἡ τηλεόρασις εἶναι μία σατανικὴ τηλεόρασις. Εἶναι τὸ κουτὶ τοῦ διαβόλου, ὅπως εἶπε ὁ Κοσμάς ὁ Αἰτωλός. Εἶναι ἓνα σημεῖον τῶν καιρῶν. Ὅτι θὰ ἔρθῃ ἡμέρα ποὺ ἓνα κουτὶ θὰ τρελάνει τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ τὸ κουτὶ αὐτὸ εἶναι ἡ τηλεόρασις. Ἄν ὑπῆρχε Χριστιανικὴ τηλεόρασις, κάθε βράδῃ ἀπὸ τὴν τηλεόραση θὰ παρουσιάζοντο ἐκλεκτὰ ἔργα. Καὶ ἐκλεκτὰ ἔργα εἶναι οἱ βίοι τῶν ἁγίων. Δὲν ὑπάρχουν ὠραιότερα ἔργα ἀπὸ τοῦ βίου τῶν ἁγίων. Ὁ συναξαριστής εἶναι ἡ τηλεόρασις τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἀνοίγοντας τὸν συναξαριστὴ εἶναι σὰν νὰ ἀνοίγεις μία τηλεόραση καὶ νὰ βλέπεις τὰς ἡρωικὰς μορφὰς ἁγίων. Ἐδῶ στὴν ἀθήνα, ποὺ ἔγινε Σόδομα καὶ Γόμορα, ὑπάρχουν ἐκλεκτὲς ψυχὲς ποὺ ἀνοίγουν τὴν τηλεόρασιν αὐτὴ, τὸ συναξαριστὴ. Ξέρω κάποιον ἐπιστήμονα ὅπου ὅλη ἡμέρα κοπιάζει σὰν γιαντὸς ποὺ εἶναι, καὶ τὸ βράδῃ τὴν νύχτα, τὰ μεσάνυχτα ποὺ πάει στὸ σπῆτι τοῦ, ἀνοίγει τὴν τηλεόραση. Ποῖα τηλεόραση; Τὸν συναξαριστὴ. Καὶ διαβάζει τοὺς βίους τῶν ἁγίων, καὶ μεδάκρυα στὰ μάτια, λέει τὸ μνήσθητί μου Κύριε ὅταν ἔλθεις ἐν τῇ βασιλείᾳ σου. Κοιμᾶται τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου.

Ἀνοίγω τὴν τηλεόραση λοιπὸν σήμερον. Καὶ μπροστὰ μᾶς, δὲ θὰ παρουσιάσω κάνα ἀπὸ τὰ πρόσωπα αὐτὰ ποὺ σᾶς ἀπαρίθμησα πρὸ ὀλίγου. Οὔτε περὶ Ἁγίας Θεοτόκου θὰ ὁμιλήσω, ἂν καὶ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μᾶς θὰ ὑψώσουμε φωνὴν μέχρι τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, καὶ νὰ ποῦμε. Παναγιά μᾶς. Μάνα γλυκεῖα τοῦ κόσμου, προστάτευε τὸ ταλαίπωρον καὶ ἀμαρτωλὸ μᾶς ἔθνος. Οὔτε θὰ μιλήσω γιὰ τοὺς μεγάλους, γιὰ τοὺς ἀγγέλους καὶ ἀρχαγγέλους. Τους κορυφαίους τῶν ἀγγέλων, Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ. Οὔτε γιὰ τὸν Ἰωάννη τὸ Χρυσόστομον ποὺ εἶναι ἰδιαίτερον προσφιλὴς, στὴν ἐμὴν ἀμαρτωλότητα. Πέρα στὰ βάθη τῆς Ἀρμενίας. Οὔτε γιὰ τὸν Ἅγιον Ἐλεήμονα ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ προστάτης τοῦ Συλλόγου τῆς αἰθούσης ταύτης. Οὔτε γιὰ ἄλλον τινὰ θὰ ὁμιλήσω.

Ἀνοίγω τὴν τηλεόραση. 11 Νοεμβρίου, καὶ μπροστὰ μᾶς, παρουσιάζεται μία μορφή, πελωρία μορφή. Ποῖα εἶναι ἡ μορφή αὐτὴ ποὺ παρουσιάζεται; Ποῖο εἶναι τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ ἁγίου, ποὺ ἂν ὑπῆρχε τηλεόρασις νὰ παρουσιάσουμε τὴ μνήμη τοῦ ἁγίου αὐτοῦ, δὲ θὰ ὑπῆρχε μάτι ποὺ νὰ μὴν δακρύσει. Καὶ θὰ ἔβλεπε τὴ δόξα τῆς ἐκκλησίας ἡμῶν. Καὶ ὁ ἅγιος αὐτὸς ποὺ ἑορτάζει στὴν 11 Νοεμβρίου, τὸ μῆνα τοῦτο, εἶναι ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης.

Μὰ θὰ μοῦ πεῖτε γιὰ τὸν προτίμησες. Γιὰ τὴν ἀφῆσες τοῦ ἄλλου ἁγίου καὶ πηγῆς στὸν Ἅγιον Θεόδωρον τοῦ Στουδίτη. Γιὰ τὴν ταραχώδη αὐτὴ ἐποχὴ ποὺ ζοῦμε, στὰ δύσκολα αὐτὰ χρόνια, ποὺ ἀγωνιώδη προβλήματα ἀνακύπτουν εἰς τὸ ἔθνος μᾶς. Καυτὰ προβλήματα. Μεγάλὰ προβλήματα, ποὺ ἂν δὲν τὰ λύσουμε τὸ ἔθνος αὐτὸ θὰ καταστραφεῖ. Σε αὐτὴ τὴν ἐποχὴ, κάτι ἔχει

νά μᾶς πεῖ, μεγάλο καὶ ὑψηλό, ὁ βίος τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου. Οἱ χρόνοι εἶναι παράλληλοι. Καὶ ὅτι συνέβη στὴν ἐποχὴ τοῦ Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, συμβαίνει καὶ σήμερον. Καὶ ὅπως ἐκεῖνος ηγωνίσθῃ, πρέπει νὰ ἀγωνισθοῦμε καὶ ἡμεῖς. Μνημονεύεται τῶν ἡγουμένων ἡμῶν ἣτις ἐλάλησαν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Καὶ αναφέρονται στὴν πίστιν αὐτῶν. Μιμῆσθε τὴν πίστιν τὸν βίον αὐτῶν. Μιμῆσθε τὴν πίστιν. Προβάλλω λοιπὸν ἐνώπιόν σαῶς, μπροστὰ στὰ πνευματικὰ σαῶς μάτια τὴν τεραστία μορφή τοῦ μεγάλου ὁμολογητοῦ τῆς πίστεως τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου. Ἐὰν καὶ ἔχουμε ἐκδόσει πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου, εἰδικὸν ἡμερολόγιον τὸ 1972, ἐντούτοις θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε μὲ λίγες πινελιές. Ἀσθενὲς πινελιές νὰ παρουσιάσω μπροστὰ τὴν γιγαντιαία αὐτὴ μορφή τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου.

Πᾶμε στὸ παρελθόν. Ἀνοίγουμε τὴν ἱστορία. Ἀς ταξιδέψουμε στὰ περασμένα μεγαλεῖα τῆς φυλῆς. Καὶ ὅπως ὑπάρχει πύραυλος μὲ τὸν ὁποῖον φθάνουν οἱ ἄνθρωποι στὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, ὑπάρχει μέσον διὰ τοῦ ὁποῖου δυνάμεθα νὰ φθάσωμε στα περασμένα χρόνια καὶ νὰ ζωντανέψουν οἱ παλιές ἱστορίες καὶ οἱ παλιές οἱ δόξες. Καὶ τὸ ἀεροπλάνο πού θὰ μᾶς μεταφέρει τὸ ἔχουμε κοντὰ μας. Εἶναι ἡ καρδιά μας. Καὶ ἀεροπλάνο εἶναι ἡ φαντασία με. Ω, ἡ φαντασία τοῦ ἀνθρώπου. Σε μία στιγμή! Φθάνεις στὴν Αὐστραλία καὶ βλέπεις τὸ προσφιλὲς τοῦ πρόσωπο. Σε μία στιγμή φθάνεις στὸ Σικάγο. Ἀστραπιαίον δὲν ὑπάρχει ἄλλο μέσο. Ἀστραπιαῖο! Ἀστραπιαῖο τὸ μέσον, ὅπως εἶναι ἡ σκέψη τοῦ ἀνθρώπου. Ἐδῶ λοιπὸν στὴν Ἀθήνα πού εὐρισκόμεθα. Μπρος ἀδέλφια μοῦ. Νὰ μποῦμε στὸ ἀεροπλάνο τῆς φαντασίας καὶ νὰ ταξιδέψουμε βαθειά. Νὰ ἀφήσουμε τὴ βρωμιά. Τὴ σαπίλα. Τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορα. Καὶ ὅλον τὸν κόσμον αὐτὸν τῆς διαφθορᾶς. Νὰ ἀναπνεύσουμε ὀξυγόνο. Νὰ περάσουμε τὰς Ἄλπεις. Νὰ πετάξουμε ψηλά. Νὰ πᾶμε. Πού νὰ πᾶμε. Νὰ σταματήσουμε στὴν πόλιν τῶν ονείρων μᾶς. Στὴν Κωνσταντινούπολη. Τὸ ἔτος. Σταματοῦμε στὸ ἔτος. Κατεβαίνει τὸ ἀεροπλάνο μᾶς. Προσγειοῦται τὸ ἀεροπλάνο μᾶς στὴν πόλιν τῶν ονείρων μᾶς. Καὶ τὸ ἔτος εἶναι τὸ 795. Μπορεῖτε νὰ μᾶς πείτε ποῖος ἦταν ὁ αὐτοκράτορας πού ἐβασίλευε στὴν μεγάλη αὐτὴ καὶ ἑνδοξὸν πόλιν; Ω ματαιότης ματαιότητων! Πού Βασιλεὺς. Πού στρατιώτης ὅπου ἔφθανε ὁ θάνατος πάντα ταῦτα ἐξηφάνισται. Ὅπως μετὰ ἀπὸ 100 χρόνια ποῖος θὰ θυμᾶται ποῖος εἶναι πρόεδρος τῆς δημοκρατίας; Ποῖος θὰ εἶναι πρωθυπουργός; Καὶ ποῖος θὰ θυμᾶται ποῖος θὰ εἶναι ὑπουργός τῆς δικαιοσύνης. Ποῖος θὰ θυμᾶται ποῖος εἶναι Ἀρχιεπίσκοπος, καὶ ποῖος εἶναι ἐπίσκοπος καὶ ποῖος εἶναι αὐτός. Ἀλλὰ ἡ ἱστορία σβήνει τὰ ὀνόματα ἐκείνων οἱ ὁποῖοι πρόδωσαν τὴν πίστη τὴν ἁγίαν καὶ τὴ πατρίδα. Θὰ ζοῦν πάντοτε μὲς στὴς καρδιὰς τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὅσαδήποτε χρόνια καὶ ἂν περάσουν. «Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔστε δίκαιος». Καὶ ἐνῶ τὸ ὄνομα τοῦ Βασιλέως ἐκείνου τοῦ αὐτοκράτορος, ὁ ὁποῖος ἠτίμασε τὸν βίον τοῦ διὰ αἰσχροῦς πράξεως ἔχει σβηστεῖ. Καὶ μόνο γιὰ νὰ καλύψουν τὸ ὄνομα τοῦ, ἡ ἱστορία ἔχει γράψει μὲ χρυσὰ γράμματα τὸ ὄνομα ἐνὸς ἀσκητοῦ. Τοῦ Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου. Ποῖος εἶναι ὁ Θεόδωρος ὁ Στουδίτης; Δὲν πρόκειται νὰ μιλήσω διὰ τὸν βίον τοῦ. Ἐνας μαθητὴς τοῦ, ἢ μαλλὸν 2 μαθηταὶ του, ἢ μᾶλλον 3 μαθηταὶ τοῦ, ἔγραψαν τὸν βίον τοῦ. Μία μᾶνα μᾶς ἐγέννησε. Καὶ ἡ μᾶνα παίζει μεγάλο ρόλο. Πίσω ἀπὸ κάθε μέγαν ἄνδρα, ζητήσατε τὴ γυναῖκα. Ζητήσατε, τὴ μᾶνα ζητήσατε. Ὅπως πίσω ἀπὸ τὸν Μέγα Βασίλειον εἶναι ἡ Ἑμμελεία. Ὅπως πίσω ἀπὸ τὸν Χρυσόστομον εἶναι ἡ Ἀνθοῦσα. Ὅπως πίσω ἀπὸ τὸν Γρηγόριον τὸν Θεολόγον εἶναι ἡ Νόνα. Ὅπως πίσω ἀπὸ τὸν ἱερὸν Αὐγουστίνον, τοῦ ὁποῖο ἀξίως φέρω τὸ ὄνομα εἶναι ἡ Μόνικα ἡ Ἁγία. Ἐτσι καὶ πίσω ἀπὸ τὸν Ἅγιον Θεόδωρον τὸν Στουδίτην εἶναι ἡ μᾶνα. Ἡ γλυκητάτη μᾶνα. Τὸ ὄνομα τῆς; Θεοκτίστη. Ω Θεοκτίστη!

Ὅταν ἀπέθανε ἡ μητέρα τοῦ, πῆγε στὸν τάφον τῆς καὶ ἔκλαψε, ἔκλαψε ὡς τὸν Χριστό. Καὶ ἐξεφώνησε ἕνα λόγον περισπούδαστον. Καὶ ὀνόμασε τὴν μητέρα τοῦ. Πῶς τὴν ὀνόμασε; Μᾶνα δυὸ φορές. Ω μᾶνα γλυκειά. Μᾶνα δυὸ φορές. Τι θὰ πεῖ δυὸ φορές μᾶνα; Με γέννησες δυὸ φορές. Μία φορὰ μὲ γέννησες μὲ φυσικὸν τρόπον. Μικρὰ γέννησις εἶναι αὐτὴ. Ἀλλὰ μὲ γέννησες καὶ κατ' ἄλλον τρόπον. Πνευματικὸν τρόπον. Μαζὶ μὲ τὸ γάλα πού μὲ ἐπότιζες, μὲ ἐπότιζες μὲ τὸ γάλα τοῦ

Χριστοῦ. Με τὴν ἱερὰν διδασκαλίαν. Καὶ τὸ ζῆν, καὶ τὸ εὖ ζῆν, ὄφειλε σὴν μητέρα τοῦ. Πού τὸν ἔπαιρνε στὰ γόνατα, τὸν γονάτιζε τὴ νύχτα, τὰ μεσάνυχτα, καὶ κάτω ἀπὸ τὰ ἄστρα. Καὶ μπροστὰ στὰ ἀφρίζοντα κύματα τοῦ Βοσπόρου, τὸν ἔμαθε νὰ προσεύχεται καὶ νὰ τὸν κοινωνεῖ μὲ τὸν οὐράνιο πατέρα. Ὡ μάννα γλυκειά. Δυὸ φορές μὲ γέννησης. Ὡ γυναῖκες. Ὡ γυναῖκες πού μ' ἀκοῦτε. Ὅχι μόνο μία φορά μάννα νὰ ἴστε. Το νὰ γεννήσετε εἶναι δύσκολο καὶ σπουδαῖον. Ἀλλὰ ὄχι καὶ μεγάλο. Γεννοῦν καὶ τὰ πτηνά. Γεννοῦν καὶ τὰ λιοντάρια. Γεννοῦν καὶ ὅλα τὰ ζῶα τῆς ζωικῆς κλίμακος. Το «γεννᾶν» δὲ σὲ κάνει μάννα. Μανὰ θὰ γίνει μέσα στὴν καρδιά τοῦ παιδιοῦ. Φυτέψτε τὸ Χριστὸ καὶ τὴν πατρίδα. Θὰ γεράσεις. Θὰ ἀσπρίσουν τὰ μαλιὰ σοῦ. Θὰ πεθάνεις. Ἀλλὰ στὸν τάφο σοῦ, θὰ ἔρθει κάποιος εἴτε στρατηγός, εἴτε ἐπίσκοπος εἴτε ἐργάτης. Μάννα, γλυκειὰ μοῦ μάννα! Δυὸ φορές μὲ γέννησης. Ὅπως λοιπὸν ἡ μάννα τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου ἦτο αγία, ἔτσι καὶ ἐσεῖς νὰ γίνετε δρυμῆτες. Δυὸ, νὰ γεννήσετε τὰ παιδιὰ τοῦ Χριστοῦ. Ἀπὸ τέτοια μάννα βγήκε. Κλωνάρι ἔνδοξο. Ἐκλεκτῆς γενεᾶς, καὶ ἐκλεκτῆς οἰκογενείας.

Μικρὸς ἠκολούθησε τὸ Χριστό. Ἐχτισε μοναστήρι. Τι μοναστήρι. Σὰν τὰ μοναστήρια τὰ σημερινά, πού καταφεύγουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὰ ναυάγια τῆς κοινωνίας; Ὅχι τέτοιο μοναστήρι. Μαζευτήκανε κοντὰ στὸ Θεόδωρο τὸ Στουδίτη. Μαζευτήκανε, παρακαλῶ μετρήστε. Χίλιοι νέοι. Λεβεντιὰ καὶ δόξα. Στρατιῶται τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ἔφτιασαν. Τι ἔφτιασαν. Κοινόβιον. Το κράτος τοῦ Θεοῦ. Ἐπιτρέψτε μοῦ νὰ μιλήσω μὲ τὴ σύγχρονο γλώσσα. Ἄν καὶ κινδυνεύω, νὰ παρεξηγηθῶ ἀπὸ μικροὺς καὶ μεγάλους. Ἐφτιασε σοσιαλιστικὴ Χριστιανικὴ κοινωνία. Ὅλα κοινά. Τίποτα ἴδιον. Καὶ ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα. Καὶ ὅλες τὶς δουλειές. Καὶ κτιστάδες, καὶ γεωργοί. Καὶ βοσκοί. Καὶ ἀγωγιάτες. Καὶ μάγειροι. Καὶ ὑποδηματοποιοί. Καὶ ξυλουργοί. Τυπογραφεῖο. Το καλύτερο - μεγαλύτερο τυπογραφεῖο τῆς ἀνατολῆς. Ἀλλὰ τί λὲς Δεσπότη; Ἦτο δυνατόν; Το 795 τυπογραφεῖον; Ἡ τυπογραφία. Μεγάλῃ ἐφεύρεσις. Εἰς τὴν ὁποίαν πολλὰ οφείλει ἡ ἀνθρωπότης. Εἶναι μεταγενέστερο τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου. Καὶ ὅμως. Σύγχρονο τυπογραφεῖο. Οἱ καλόγεροι ἀπὸ τὶς πρωῖνές ὥρες. Τα ἅγια χεράκια τοὺς Γράφανε ἀπόστολους. Γράφανε εὐαγγέλια. Γράφανε Πλάτωνα καὶ Ἀριστοτέλη. Ἐὰν ὑπάρχει σήμερα Πλάτωνα καὶ Ἀριστοτέλη καὶ ὅλοι αὐτοὶ οἱ κλασσικοὶ συγγραφεῖς, τὸ ὀφείλουμε στὰ ἅγια χέρια, τῶν καλογέρων ἐκείνων, πού ἦταν τυπογράφοι. Οἱ τυπογράφοι τῆς ἐποχῆς πού ἔγραφαν καλλιγραφικά, σπουδαῖα πράγματα, μέσα στὰ βιβλία τοὺς τὴ νύκτα. Τυπογραφεῖο. Καὶ ποιητῆς ἦτο ἀκόμα ὁ Ἅγιος Θεόδωρος. Αὐτὴ ἡ Παρακλητικὴ. Αὐτὴ ἡ παρασημαντικὴ. Αὐτοὶ οἱ ἀναβαθμοί, πού εἶναι μέλι γλυκῆτατο. Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἔργα τοῦ θεοπνεύστου ἀνδρός, τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου.

Μοναστήρι εἶχε. Πέθανε στὸ μοναστήρι; Τα μοναστήρια καὶ οἱ ἀδελφότητες, ας τ' ἀκούσουν ὅλοι, δὲν εἶναι αὐτοσκοπός. Εἶναι μέσα. Το ἐπαναλαμβάνω. Οἱ ἀδελφότητες καὶ τὰ μοναστήρια δὲν εἶναι αὐτοσκοπός. Ἀλλὰ εἶναι μέσα. Καὶ τὰ μέσα αὐτὰ ἔχουν ἀξία ἐφόσον ὑπάρχει σκοπός. Καὶ σκοπός ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ. Ἐρχονται στιγμὲς πού θὰ θυσιάσεις ὄχι μόνο τὸν ἑαυτὸ σοῦ ἀλλὰ καὶ τὸ μοναστήρι σοῦ. Θὰ τὸ κάνεις ὀλοκαύτωμα, γιὰ τὴ δόξα τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ὅπως κάτω στὴν Κρήτη, στὸ Ἀρκάδι, ὁ Γαβριὴλ ἔβαλε φωτιὰ καὶ ἔκαψε τὸ μοναστήρι. Καὶ ἡ φλόγα τοῦ ἀρκαδίου ἐφώτιζε τὸν κόσμον. Καὶ συνετελέσθησαν μέγιστα εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς Κρήτης. Ἐτσι παρομοίως καὶ ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, κόπους καὶ μόχθους ἔτῳν. Νὰ χτίση τὸ μοναστήρι μὲ κόπους καὶ μόχθους. Δὲν εἶπε ὅτι θὰ ὑποχωρήσω ἀλλὰ σὲ μία στιγμὴ δραματικὴ τῆς ἱστορίας, τὸ κάψε τὸ μοναστήρι. Το κάψε λιβάνι. Το μοναστήρι αὐτὸ διαλύθηκε. Ἄλλοι πεθάνανε στὴν ἐξορία. Ἄλλοι χάσανε τὰ μάτια. Σκορπίσθησαν. Ἐρείπια ἔγινε τὸ μοναστήρι τὸ ἔνδοξο. Πῶς, πῶς διελύθη μία ἔνδοξος ἀδελφότης; Πῶς; Ἐδῶ ἀκριβῶς θέλω νὰ προσέξετε ἀγαπητοὶ μοῦ.

Στα χρόνια ἐκεῖνα διαδόθηκε μὲς στὴν πόλη ἓνα γεγονός. Πῶς διαδόθηκε; Ἐφημερίδες δὲν ὑπῆρχαν. Ραδιόφωνο δὲν ὑπῆρχε. Τηλεόραση δὲν ὑπῆρχε. Ἄρα ἡ πρώτη ἐφημερίδα ποῖα εἶναι. Το

στόμα. Αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη ἐφημερίδα. Στο χωριὸ σὲ 5 λεπτὰ μαθαίνουν ὅλοι ἀπὸ στόμα σὲ στόμα. Λοιπὸν ἀπὸ στόμα σὲ στόμα διαδόθηκε εἰς τὴν πόλη. Μέσα στὴν Κωνσταντινούπολη. Στις συνοικίες. Παντοῦ. Στα σπίτια. Στον ἵπποδρομο. Παντοῦ. Στο λιμάνι κάτω. Οἱ ναῦτες στὰ καΐκια στὰ πλοῖα, μία κουβέντα εἶχαν. Πῶ, πῶ, τί ἐγίνε; Δυστήχημα. Χειρότερο ἀπὸ δυστήχημα. Νὰ διαλύσεις μία ἐκκλησιὰ εἶναι φοβερὸν. Ἄλλὰ νὰ διαλύσεις μία οἰκογένεια εἶναι πιὸ φοβερὸν. Τι συνέβη; Δυστήχημα. Πνευματικὸ δυστήχημα. Μὲς στὰ ἀνάκτορα. Ὁ Κωνσταντῖνος ὁ 6^{ος}, Αὐτοκράτορας. Εἶχε μία ἀγία γυναίκα. Τ' ὄνομά τῆς Μαρία. Δὲν εἶχε κανέναν παράπονο ἐναντίον τῆς Μαρίας. Υπῆρξε ὑπόδειγμα γυναικὸς ἡ Μαρία. Καὶ ὅμως μία μέρα τὴν κλωτσάει, τὴ διώχνει, τὴν πετάει ἔξω ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα. Ἐνα αὐτό. Το δεύτερο. Τὴν πιάνει, μὲ στρατιῶτες τὴν δένει καὶ τὴ στέλνει σ' ἓνα μοναστήρι καὶ χωρὶς τὴ θέληση τῆς τὴν κάνει καλόγρια. Πράγμα τὸ ὁποῖον ἀπαγορεύουν οἱ κανόνες. Το τρίτο. Παίρνει ὡς γυναίκα μία ἄλλη γυναίκα. Μία νέα γυναίκα πού ἔλαμπε ἀπὸ τὸ κάλλος, τὸ ψυχικόν. Ἄλλὰ τὸ κάλλος τὸ σωματικόν δὲ συνοδεύει τὸ ψυχικόν κάλλος. Το ὄνομά τῆς ἔμεινε στὴν ἱστορία. Θεοδότη τὴν πῆρε. Το τέταρτον. Τὴ νύχτα, τὰ μεσάνυχτα, εβρίσκεται ἓνας παπὰς στὴν πόλη. Νὰ τοὺς στεφανώσει. Ἐνας πάπαρδος. Ἀπὸ τοὺς πάπαρδους πού ἀποτελοῦν αἴσχος γιὰ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ! Θὰ ὑπάρχουν πάντα στὴν ἱστορία τοῦ ἔθνους οἱ προδότες παππάδες. Οἱ προδότες παπάδες. Ἐνας τέτοιος παπὰς τῶν ἀνακτόρων. Πού ἦταν μὲς στὰ ἀνάκτορα. Πρωτόπαπας στὴν πόλη μέσα, μέσα στὴν Ἁγία Σοφία. Μέσα στοὺς ἑκατὸ παπάδες καὶ διακόνους, αὐτὸς ἀνέβηκε τὴ νύχτα πάνω καὶ στεφάνωσε τὸ παράνομο ζεῦγος.

Καὶ μόνον αὐτό; Τὴν ἄλλη μέρα, ἀγκαζέ παρακαλῶ. Ἐνῶ ἡ νόμιμος γυναίκα ἔκλαιγε μὲς στοὺς τοίχους τῆς ἱερᾶς φυλακῆς τῶν μοναστηρίων. Ἡ Θεοδότη πόρνη καὶ παλλακὶς φιγουράριζε πάνω στὴν ἀνακτορικὴ ἄμαξα, καὶ ἐπῆγε στὴν Ἁγία Σοφία καὶ ἐστέφθη ἐπισημῶς παρακαλῶ, Αυγούστα Βασίλισσα. Το ἓνα ἐγκλημα. Ἐδίωξε τὴ γυναίκα τοῦ ἀναιτίως. Το δεύτερο ἐγκλημα. Τὴν ἔκλεισε παρὰ τὴ θέληση τῆς σὲ μοναστήρι. Το τρίτο, ἐγκλημα. Πῆρε τὴν πόρνη αὐτὴ τὴ Θεοδότη καὶ τὴν ἔκανε... Το τέταρτο, καὶ τὴν ἔκανε Βασίλισσα. Το πέμπτο. Τὴν ἐστεφανώθη μέσα στὴν Ἁγία Σοφία. Το ἕκτο ποῖο εἶναι τὸ ἕκτο; Ὅτι τὸ παράδειγμά τοῦ, τὸ ἀκολούθησαν Ὑπουργοί, Στρατηγοί, Ναύαρχοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι. Καὶ πῆρε φωτιὰ μεγάλη τὸ ἔθνος. Καὶ κανεὶς δὲν μιλοῦσε. Σιωπὴ νεκροταφείου. Ποῖος νὰ μιλήσει. Μὲς στὴ σιωπὴ αὐτὴ ἠκούσθη, ἀστραπὴ καὶ βροντὴ. Καὶ ὅπως ἡ ἀστραπὴ καὶ βροντὴ, λάμπει εἰς τὸν οὐρανόν, ἔτσι ἀκούεται, τέτοια ἀκούσθη βροντὴ. Ποῖος; Ποῖος ἐφώνησε; Ὁ Πατριάρχης; Ὁχι. Δεσπότης; Ὁχι. Ποῖος. Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, τοῦ ὁποῖου νὰ ἔχουμε τὴν εὐχή. Αὐτὸς τοῦ μίλησε. Διότι πάντοτε σὲ δύσκολες ἐποχές, σκληρὲς ἐποχές, ἀναδεικνύει ὁ Θεός, τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα μὲ παρρησία ἐλέγχουν τὴν κατάστασιν.

Στὴν ἐποχὴ, ὅταν ὁ Δαβίδ, γευμάτιζε, παρουσιάστηκε ἓνας Ναβουθαὶ καὶ ἀνέβηκε στὰ ἀνάκτορα καὶ ἤλεγε τὸ παράνομον ζεῦγος. Καὶ ὅταν ὁ Αχαάβ, μὲ τὴν περιβόητο ἐκεῖνη Ἰζάβελ, ἓνα προφήτης, ὁ Ἡλίας, ἀνέβηκε πάλι ὡς κεραυνὸς καὶ ἤλεγε τὸ ζεῦγος ἐκεῖνο τὸ παράνομον. Καὶ ὅταν ὁ Ἡρώδης ἔδιωξε τὴ νόμιμο γυναίκα τοῦ καὶ πῆρε τὴν Ἡρωδιάδα τὴν περιβόητο, ἓνας Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος εἶπε ἐκεῖνον τὸ περιβόητον: «*Οὐκ ἐξεστὶ σοὶ ἔχειν, τὴν γυναίκα τοῦ ἀδελφοῦ σοῦ*». Καὶ ὅταν μὲς στὴν πόλη, παρουσιάστηκε ἡ Εὐδοξία, μὲ τὸν Ἀρκάδιο, καὶ διέπραξε τὴν ἀμαρτία τότε πάλι, Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἤλεγε τὴν κατάστασιν. Ἐτσι καὶ στὴν ἐποχὴ παρουσιάστηκε, ὁ Θεόδωρος ὁ Στουδίτης.

Τι ἔκανε; Ἐπαυσε τὸ μνημόσυνον τὸ πολυχρόνιον τοῦ Βασιλέως. Δεύτερο. Ἐπαυσε νὰ μνημονεῦει τὸν Πατριάρχη. Τρίτον. Ξεσήκωσε τὸ λαό. Τέταρτο. Νύκτα, ἔκανε λιτανεῖα μὲς στὴν πόλη, καὶ ἔτσι, ὀλόκληρον τὴν πόλη. Το ἀποτέλεσμα; Το ἀποτέλεσμα ρωτᾶτε; Ἀνοῖξτε τὴν ἱστορίαν νὰ μάθετε τὸ ἀποτέλεσμα. Ὅτι ὁ Βασιλιάς ταράχτηκε. Καὶ τί ἐσκέφτει; Τι ἔκανε; Προσπάθησε νὰ μαλακώσει. Με μαλακὰ λόγια, μὲ κολακεῖες καὶ μὲ ἄλλα μέσα, προσπάθησε νὰ κάνει τὸν Ἅγιο Θεόδωρο τὸ

Στουδίτη νὰ σταματήσει. Θὰ σᾶς πῶ κάτι καταπληκτικό. Ἡ Θεοδότη, πού πήρε ὡς Βασίλισσα, στὰ ἀνάκτορα καὶ ἔδωξε τὴν Ἁγία τοῦ γυναικῆ τῆ Μαρία. Ἡ Θεοδότη αὐτὴ ἦτανε εξαδέλφη τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου. Καὶ ὁμως! Καὶ ὁμως. Ἴδου τὸ μεγαλεῖον τοῦ Ἁγίου. Ἄν ἦταν κανένας ἄλλος θὰ εἶχε χαρὰ καὶ ἀγαλλίαση. Ἡ εξαδέλφη μοῦ ἔγινε Βασίλισσα. Θὰ ἀνέβαινε πάνω στὰ ἀνάκτορα καὶ θὰ ἔκανε τὰ θελήματά τοῦ. Ὅχι. Δὲν ἀνήκε εἰς τὴν γενεὰν ἐκείνην τῶν ἀνθρώπων, πού ἔχουν τὴ συγγένειαν κατὰ κόσμον ὡς σημαντική. Ὅχι. Πάνω ἀπὸ τὴ σάρκα εἶναι τὸ πνεῦμα. Καὶ εἶπε ὁ Χριστός, ὁ φιλὼν πατέρα ἢ μητέρα ἢ ἀδελφούς ἢ γυναῖκα ὑπὲρ ἐμέ, οὐκ ἐστὶν ἄξιος. Ν' ἀγαπᾶς τὴ γυναῖκα σοῦ. Ν' ἀγαπᾶς τὰ παιδιὰ σοῦ. Ν' ἀγαπᾶς τοὺς συγγενεῖς σοῦ. Ν' ἀγαπᾶς τοὺς πάντας. Ἀλλὰ παραπάνω ἀπ' ὅλους νὰ ἔχεις τὸ Χριστὸ καὶ τὴν ἀλήθεια.

Καὶ δὲν ὑπελόγησε ἡ Θεοδότη. Ἦλπιζε ὅτι ὁ θεῖος τῆς, ὁ καλὸς τῆς θεῖος, ὁ ἅγιος θεῖος πού κρατοῦσε κοσμοποχοίνια θὰ τὴν δεχότανε. Μία μέρα πήρανε μία ἄμαξα μὲ χρυσοστόλιστα ἄλογα, ντυνόντουσαν μὲ διαμάντια καὶ μπριλάντια. Ἐνα πρωὶ ξεκίνησαν μὲ συνοδεία νὰ πᾶνε στὸ μοναστήρι τοῦ θείου τῆς. Ἐνας σκοπὸς ψηλὰ στὸ τοῖχο τοῦ μοναστηριοῦ εφύλαγε. Καὶ μόλις εἶδε τὴν ἄμαξα νὰ ἔρχετο μὲ τὴ Θεοδότη ἀγκαλιὰ μὲ τὸν αὐτοκράτορα, τότε διατάζει νὰ χτυπήσουνε πένθιμα οἱ κουδοῦνες τοῦ μοναστηριοῦ. Σὰν Μεγάλῃ Παρασκευῇ. Καὶ κατόπιν τὶ διέταξε. Διέταξε ὅταν ἐπλησίασαν στὴν πόρτα... Δέκα μοναχοὶ μὲ πάταγο ἔκλειναν τὴν πόρτα κατάμουτρα στὸ Βασιλιὰ. Καὶ ἡ Θεοδότη δὲν ἐτόλμησε καὶ ἐπέστρεψε κλαίουσα μέσα εἰς τὰ ἀνάκτορα. Ὑστερα ἀπ' αὐτὸ στρατιῶται τὴν ἐπόμενη μέρα βάλανε φωτιὰ καὶ κάψανε τὸ μοναστήρι. Πῆραν τοὺς μοναχοὺς, τοὺς ἔδειραν, τοὺς κτύπησαν, τὸν δὲ Θεόδωρο τὸ Στουδίτη τὸν ἔκλεισαν μακριὰ στας φυλακάς. Ὅπου μόνος τοῦ χρόνια ὀλόκληρα προσευχόμενος. Αὐτὸς ἦταν ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης.

Γιατί τον ανέφερα; Εἶστε ἐξυπνοὶ ὅλοι. Ἀλλὰ πρωτοῦ νὰ πω γιατί τον ανέφερα, θα μου ἐπιτρέψετε νὰ ολοκληρώσω τὸ τέλος. Μια φορά ἐξορίσθη γιὰ τὸν παράνομο γάμο. Δεύτερη φορά πάλι ἐξορίσθη γι' αὐτὸν τὸν λόγο. Τὸ τρίτο, εἶναι ὅτι ἐξορίσθη γιὰ τὰς εἰκόνας, τὰς αγίας. Τέλος σε ηλικία 67 ἐτῶν, τὸ 826, μια βραδιά, μια Κυριακὴ, μια ἅγια ἡμέρα τῶν Βαΐων, κατάλαβε ὅτι θα πεθάνει. Κάλεσε τὰ πνευματικά του παιδιὰ, τὰ συνεβούλευσε ὅλα καὶ μετὰ τοὺς εἶπε τὰ τελευταῖα λόγια. «*Παιδιὰ μου. Φυλάξτε τὴν ὀρθόδοξον πίστιν. Καὶ βίον ἀκηλίδωτον. Καὶ ὁ Θεὸς μαζί σας.*». Καὶ διέταξε ἀμέσως καὶ ἐψάλλαν στὸ ναό. Τὸν μεγαλύτερο ψαλμὸ τοῦ ψαλτηρίου. Τὸν 118ον. Καὶ ὅταν ἐφτάσε, ἐκλαίγαν οἱ καλόγεροὶ μὲ δάκρυα. Ὅτι «*εἰς τὸν αἰῶνα οὐ μὴ ἐπιλάθωμαι τῶν δικαιωμάτων σου*». Ὁ Θεέ μου. Δε θα ξεχάσω ποτέ τὸν νόμο σου. Γιατί μες στα λόγια σου ἔζησα. Τὴν ὥρα ἐκείνη ἡ αγία ψυχὴ, παρέδωσε τὸ πνεῦμα στὸν ουράνιο πατέρα.

Περάσανε ἀπὸ τότε, μετρήστε μὲ τὰ δάχτυλα, 1150 χρόνια. Μὰ σὰν αὐτὴ ἡ ἱστορία νὰ εἶναι καινούργια. Δὲν εἶναι καινούργια; Θὰ ἤθελα νὰ χὰ ἓνα πίνακα ἐδῶ, νὰ γράψω μερικὰ ὀνόματα. Τὸ ἓνα ὄνομα, Κωνσταντῖνος ὁ 6^{ος}. Τὸ δεύτερο ὄνομα Θεοδότη. Τὸ τρίτο ὄνομα παπᾶς Ἰωσήφ, πού ἐστεφάνωσε τὸ παράνομο ζεῦγος. Καὶ νὰ πιάσω, στὸ ὄνομα τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ 6^{ου}, καὶ νὰ τὸ σβῆσω. Καὶ τί νὰ γράψω; Ὅπως ἐκεῖνος ἔδωξε τὴ γυναῖκα τοῦ, τὴν Ἁγία Μαρία. Καὶ τὴν ἔδωξε μακριὰ καὶ τὴν ἔκλεισε στὰ μοναστήρια, καὶ ἔμεινε πιστὴ μέχρι τὸ τάφο. Ξέχασα νὰ σᾶς πῶ ὅτι τὸ τέλος τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ἦταν ἄθλιο. Τὸν τύφλωσαν μὲς στὰ ἀνάκτορα οἱ ἐχθροὶ τοῦ. Λοιπὸν ὅπως ὁ Κωνσταντῖνος ὁ 6^{ος} ἔδωξε τὴ γυναῖκα τοῦ, καὶ τὴν ἔκλεισε μὲς στὰ μπουντρούμια καὶ τὶς φυλακές, ἔτσι καὶ σήμερον, πρόσωπα πού κατέχουν ὑψίστα ἀξιώματα, μὲς στὴν Ἑλληνικὴ Πατρίδα. Καὶ τὰ ὁποῖα δὲν τὰ ἀναφέρω. Μῆτε τὰ ἔχω γράψει στὴν Σπίθα. Τὰ ὀνόματα αὐτὰ σήμερον ἔδωξαν τὶς γυναῖκες τῶν, τὶς νεότερες Μαρῖες, καὶ τὶς ἔκλεισαν, καὶ κλαίουσιν καὶ ἀναστενάζουσιν. Σβῆστε λοιπὸν τὸ ὄνομα Κωνσταντῖνος, καὶ γράψτε τὰ ὀνόματά τούς. Ποῖος τὰ γνωρίζει. Στὴ γειτονιὰ τούς,

στην πόλη, στην Ελλάδα ολόκληρο. Είναι γνωστά τὰ ὀνόματα. Πολύ γνωστά τὰ ὀνόματα. Καὶ ἄς μὴ κρύβονται πίσω ἀπὸ τὸ δάχτυλό τούς καὶ ἀπὸ τὴν τηλεόρασή τούς.

Καὶ ὅπως ἡ Μαρία, ἀπὸ τὴν ὥρα πού τὴν ἔδιωξαν βιαίως ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα, ἔμεινε πιστὴ καὶ ἀφοσιωμένη στὸν ἄνδρα τῆς, καὶ προσηύχετο γιὰ τὸν ἄνδρα τῆς. Ἔτσι καὶ στὸ ἔθνος αὐτό, τὸ ταλαίπωρο ἔθνος, ὑπάρχουν ἀκόμα μὲς στὴ βρωμιὰ καὶ μὲς στὴ σαπίλα, πού ἐγινε μία κοπριά ἡ Ἀθήνα... Μὲς στὴν κοπριά τοῦ κόσμου τούτου, ὑπάρχουν διαμάντια. Ὑπάρχουν γυναῖκες. Ὑπάρχουν τίμιες γυναῖκες, οἱ ὁποῖες μένουν πισταὶ εἰς τὸν ὄρκο τούς καὶ δὲν διανοοῦν νὰ δώσουν διαζύγιο στὸν ἄντρα τούς. Καὶ ἐλπίζουν εἰς τὸν Θεόν. Καὶ προσεύχονται εἰς τὸν Θεόν. Ὅτι θὰ ἔρθει μία ἅγια ἡμέρα πού ὁ ἄνθρωπος θὰ ἐπιστρέψει στὸ σπίτι τοῦ. Καὶ εἶναι παραμύθι; Δὲν εἶναι παραμύθι. Ἐκεῖ πέρα στὴ μητρόπολή μου. Στὴ Φλώρινα. Σε ἓνα μικρὸ χωριό. Ἔφυγε ἓνας. Ἄφησε τὴ σύζυγό τοῦ. Πῆγε στὴ Γερμανία. Ἄχ αὐτὴ ἡ Γερμανία. Πῆγε στὴ Γερμανία. Ἀλήτεψε. Μόναχο. Βιέννη. Διάφορες πόλεις. Πόσα χρόνια παρακαλῶ; 10 χρόνια. Ἡ γυναίκα τοῦ νέα. Κάλος, ἔξοχον. Ἡ πιὸ ὡραία γυναίκα τοῦ χωριοῦ. 20 ἐτῶν. Με δυὸ παιδάκια. Πέσανε ὅλοι οἱ συγγενεῖς. Παντρέψου. Τον ἄτιμο. Σε ἀρνήθηκε. Παντρέψου. Τίποτε. Τίποτε. Τίποτε. Μένω πιστὴ εἰς τὸν ἄντρα μου. Ὁ Θεὸς θὰ τὸν φέρει πίσω καὶ ἡ Παναγιά. Πέρασαν 10 χρόνια. 12 χρόνια γιὰ τὴν ἀκρίβεια. Μία μέρα. Ω, μία μέρα ἅγια. Ω, μία μέρα ἐπιστροφῆς τοῦ ἀσώτου. Μία μέρα νάτονε καὶ ἐρχεστε ἀπὸ τὴ Γερμανία. Καὶ πάει στὴ Πτολεμαΐδα. Καὶ δὲν τολμάει νὰ πάει στὸ χωριό. Βρίσκει κάποιον πατριώτη καὶ δειλὰ δειλὰ τὸν ρωτάει. Τι κάνει ἡ γυναίκα μου; Παντρεύτηκε; Ὅχι σὲ περιμένει. Με περιμένει; Καὶ ἄρχισε νὰ κλαίει. Δὲν φανταζόμουν τέτοια ἀγάπη στὸν κόσμον. Μία ἄλλη μέρα πάει στὸ χωριό. Χτυπᾶνε οἱ καμπάνες σὰν πάσχα. Σὰν Πάσχα. Ὅλο τὸ χωριό. Σὰν νὰ ἦταν Πάσχα καὶ ἀνάστασις. Καὶ ὅλο τὸ χωριό. Πέρασε.

Λοπὸν αὐτὴ τὴ γυναίκα. Τὴν τίμια γυναίκα, πού μένει πιστὴ στὸν ἄντρα τῆς. Πῶς τώρα ἐμεῖς θὰ τὴν ἀγνοήσουμε καὶ θὰ τὴν ἀδικήσουμε καὶ θὰ τῆς ποῦμε. Θέλεις δὲ θέλεις, θὰ σοῦ δώσουμε τὸ διαζύγιο; Ὅπως λοιπὸν ὁ Κωνσταντῖνος ὁ 6^{ος} ἔδιωξε τὴ γυναίκα τοῦ. Ἔτσι καὶ σήμερον ὑπάρχουν ἄντρες πού διώχνουνε τίς γυναῖκες τῶν καὶ κατέχουνε ὑψηλὰ ἀξιώματα μὲς στὴ ζωὴ μᾶς. Καὶ ὅπως Μαρία ὑπῆρχε. Ἔτσι ὑπάρχουν καὶ σήμερα Μαρίες. Καὶ ὑπάρχουν ἀκόμα, τι ὑπάρχουν; Ὑπάρχουν ἀκόμα καὶ στὴ θέση τοῦ ἱερέως ἐκείνου. Θὰ σᾶς πῶ κάποιον, κάποιον λυπηρὸ πρᾶγμα. Τὴν ὥρα αὐτὴ εἶμαι ἀμαρτωλός. Δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ φιλήσω τὰ πόδια σᾶς, γιὰ νὰ μιλήσω μὲ τὸν Ἅγιο Κοσμᾶ τὸν Αἰτωλό. Θὰ σᾶς πῶ κάτι. Θὰ δοῦμε πολὺ δύσκολες ἡμέρες. Θεὲ μου, Θεὲ μου, Θεὲ μου. Θὰ δοῦμε πολὺ δύσκολες ἡμέρες.

Συμφορὰ μεγάλη εἰς τὸ ἔθνος μᾶς. Ἔνα ἀπὸ τὰ σημεῖα τὰ μεγάλα. Ἡ Μασονία μᾶς ἔχει περικυκλώσει. Ἀπὸ δυσμὰς καὶ ἀνατολὰς καὶ δύση. Καὶ εἶναι ἕτοιμο τὸ ἔθνος αὐτό νὰ τινάχτει στὸν ἀέρα. Ἀλλὰ δὲν θὰ τινάχτει στὸν ἀέρα. Ὑπάρχουν οἱ μάρτυρες. Ὑπάρχουν ἅγιοι. Ὑπάρχουν οἱ ἐχθροί. Ὑπάρχει Θεός. Ὑπὸ ἓναν ὄρον. Διαβάσατε ψηλὰ αὐτὸ πού ἔχω γραμμένο. Αὐτὸ πού ἔχω γραμμένο διαβάσατε τὸ καὶ βάλτε τὸ μέσα στὴν καρδιά σᾶς ἀπόψε σὰν πολικὸν ἀστέρα. Διαβάστε τὸ μία φορὰ. Δυὸ φορές. Τρεῖς φορές. Καὶ πάνω σ' αὐτὸ τὸ ἅγιο ρητό, πού πρέπει νὰ γίνε τὸ σύμβολο τοῦ ἀγῶνα μᾶς. Το ρητὸ τοῦ ἀγῶνος μᾶς. Πρέπει νὰ ξεσηκωθοῦμε. Ἐγὼ τελείωσα καὶ στὴν Πτολεμαΐδα. Στὴ Φλώρινα. Θὰ τὸ δηλώσω καὶ στὴν Ἀθήνα. Μπροστὰ σὲ ὅλο τὸ λαὸ τὸν Ἑλληνικό. Πού ὑπέφερε 50 χρόνια. Ἀπὸ τὸ καιρὸ πού φοροῦσα τὸ ράσο. Τον ὑπέρτατο λαὸν αὐτό, τὸ δηλώνω. Ὅτι δὲ θὰ ὑπογράψω τοιαῦτα διαζύγια. Καὶ θέλω νὰ πιστεῦω, ὅτι ὄχι μόνο ἐδῶ ὁ ἀμαρτωλὸς ἐδῶ χῆρος, ὁ Ἐπίσκοπος Φλωρίνης, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι Ἐπίσκοποι.

Καὶ ἄλλοι Ἱερεῖς. Καὶ πρεσβύτεροι. Θὰ ἀγωνισθοῦμε. Ἔχουμε στὴν πλάτη μᾶς μία ἱστορία. Διωχτήκαμε ἀπὸ Βούλγαρους. Διωχτήκαμε ἀπὸ Ἰταλούς. Διωχτήκαμε ἀπὸ Γερμανούς. Διωχτήκαμε ἀπὸ ἀντάρτες. Ἀς πεθάνουμε στὴ φυλακὴ. Γιὰ τὴ δόξα τοῦ Χριστοῦ. Γιὰ τὸ μεγαλεῖο τοῦ Χριστοῦ.

Μία φορά θα αποδείξουμε εις τούς μεγάλους ὅτι δὲν θα νικήσει ἡ Μασονία. Δὲν θα νικήσουν τ' ἀξιώματα. Καὶ ἡ Ἑλλάς; Δὲν θα γίνει Δανία. Δὲν θα γίνει Νορβηγία. Καὶ δὲν θα γίνει Σικάγο. Θὰ μείνει Ἑλλάς. Ἑλλάς! Ὁρθοδοξία. Ἑλλάς.

Αὔριο στὴν Ἱερὰ Σύνοδο θὰ παρουσιαστεῖ ὁ ὑπουργὸς τῆς δικαιοσύνης. Του μιλήσαμε μία φορά. Του μιλήσαμε δυὸ φορές. Θὰ του μιλήσουμε μὲ πιὸ σκληρὰ γλώσσα αὔριο. Θέλω νὰ πιστεύω ὅτι πίσω ἀπὸ τὸν Αὐγουστῖνο τὸν Ἐπίσκοπο. Ἦ μᾶλλον ὄχι ἀπὸ τὸν Αὐγουστῖνο. Εἶναι προσωπικόν. Πίσω ἀπὸ ἄμβωνα τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι ὅλος ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδος. Στὴν Ἀμερική. Τὴν κατηγοροῦμε τὴν Ἀμερική. Καὶ ἔχω πολλὰ παράπονα ἐναντίον τῶν Ἀμερικάνων. Καὶ ἐναντίον τῶν Ἀγγλων. Πολλὰ παράπονα ἢ μικρὰ μᾶς Πατρίς. Ἀλλὰ πρέπει νὰ σᾶς πῶ μίαν ἀλήθεια πικρά. Στὴν Ἑλλάδα, στὴν Ἀμερική, κανένας διαζευγμένος δὲν βγαίνει Πρόεδρος. Κάνενας διαζευγμένος δὲ βγαίνει. Ἡ οἰκογένειά σου ρωτοῦν οἱ Ἀμερικάνοι. Καὶ ἂν βγήκε ὁ (τάδε), εβγήκε μὲ τὴν οἰκογένειά τοῦ. Ἐδῶ οἱ διαζευγμένοι μᾶς κυβερνοῦν. Γερμανία. Ἕνας πρωθυπουργὸς σπουδαῖος. Μόλις ηκούσθει, ὅτι ἄφησε τὴ γυναῖκα τοῦ, ἔπεσε ἀπὸ τὴν Κυβέρνηση. Καὶ στὴν Ἀγγλία. Καὶ ἐμεῖς ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα. Τόσα χρόνια αἰώνια. Τὴν οἰκογένεια σου κύριε. Θὰ σὲ βγάλω Βουλευτὴ. Θὰ σὲ βγάλω ὑπουργό. Θὰ σὲ βγάλω πρωθυπουργό. Ἐσὺ πού διέλυσες τὸ σπίτι σου ἄφησες στὸν Καναδὰ τὸ σπίτι.

Το εἶπε ὁ Ἀπόστολος Πάυλος. Κι εἶναι ἡ αἰώνιος ἀλήθεια. Αὐτὸς πού διαλύει τὸ σπίτι τοῦ δὲ μπορεῖ νὰ σώσει μία Πατρίδα. Ἀπὸ δῶ καὶ μπρος, πρέπει οἱ Χριστιανοὶ νὰ ξυπνήσουμε. Νὰ ξυπνήσουμε. Με τὶς εἰκόνες, μὲ τὰ λάβαρα. Με τὶς καμπάνες νεκρικά. Με τὸ ράσο πού ἔχει ὀλόκληρη ἱστορία. Σήμερα ὀλόκληροι, νὰ ξεχυθοῦμε στὰ πεζοδρόμια. Νὰ βγοῦμε ἔξω. Νὰ φωνάξουμε. Νὰ διαμαρτυρηθῶμεν. Καὶ θέλω νὰ πιστεύω ὅτι αὐτὰ τὰ χειροκροτήματὰ σᾶς, δὲν εἶναι τυχαία. Ὅχι πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ Αὐγουστίνου. Εχώρτασα ἀπὸ χειροκροτήματα. Θέλω παράδειγμα. Θέλω ἀπόφαση. Θέλω νὰ ἀγωνιστοῦμε ὅλοι μᾶς. Σταματῶ στὸ σημεῖον αὐτὸ γιὰ νὰ συνεχίσω τὴν ἄλλη Κυριακὴ τὸ ἀπόγευμα. Ἐδῶ πάλι εις τὴν αἴθουσα.